

La gota d'aigua

de Nikola Gerein

Una vegada, en un país remot, molt lluny d'aquí, viví una gent molt alegre i amable en un petit poble del desert. Un dia, quan el sol brillava encara amb més força mai, un mag malvat va travessar el país d'un extrem a l'altre. Es va pujar al turó més alt i va veure lo feliços i desenfeinats que vivien aquestes gents. Els va observar amb astúcia i va tramair un malvat pla. Va respirar l'aire calent del desert i després ho va bufar sobre el vast país.

A poc a poc es va esgotar l'aigua de les fonts, els animals i les persones del poble tenien por i passaven molta sed.

Quan eren a punt d'esgotar-se totes les reserves d'aigua, un jovenet es trobava assegut al costat del seu camell que dormia sota l'ombra d'una gran palmera.

Es va aixecar per anar-se, però es va quedar de peu, com clavat en el sòl. Per sobre del gep del camell va veure molt lluny aigua i terra verda.

El jove va cridar de seguida als altres nens, però aquests no podien distingir gens.

Llavors varen anar buscar la dona més anciana i sàvia del poble i el jovenet va dir: „Mira, aquí.“

La dona va mirar cap a la llunyania i va dir: „Fa molt, molt temps, quan jo encara era una nena, va venir un mag malvat al nostre país. Va atemorir a totes les persones, ja que les va deixar sense aigua. Si es tracta de nou d'aquest mag, hem de fer alguna cosa, abans que sigui massa tard. Fa ja tant temps, que m'he oblidat del que vam fer per aquell temps, però en algun lloc està escrit.“

La dona sàvia, es va aixecar amb dificultat i es va anar lentament cap a la seva petita cabanya de fang. Al cap d'una estona, va tornar amb un gran llibre.

Amb veu fràgil va parlar la dona: „Els nens més forts i ràpids del nostre poble juntament amb els nostres millors camells, han d'emprendre un llarg i dur camí. Han de seguir l'adreça que el jovenet ens ha mostrat, ja que alla trobaran aigua i ajuda.“

Al matí següent es van reunir tots els habitants del poble a la plaça. Van decidir un camí pel qual els nens del sol haurien de córrer com en una competició. Amb draps de colors que onejaven al vent, van marcar un camí que guiaria als nens a través d'una gran duna i una alta palmera.

En la línia de sortida estava l'anciana dona amb el llibre dels savis. Va rebre amablement als cinc nens més ràpids. Durant hores va parlar amb ells sobre el que podrien trobar-se en el viatge. Mentrestant, els altres nens i els habitants del poble van carregar els camells més forts amb l'aigua i les provisions suficients.

Al matí següent els nens triats van partir cap al desert. Al capdavant del grup, cavalcava el jove en el seu camell. Als nens no els va passar res, ja que en tot moment van tenir en compte, el que la dona sàvia els hi havia dit. Quan se'ls va acabar el menjar i també l'aigua, es van desesperar. Però com per un miracle, al matí següent van arribar a l'ampli mar blau-turquesa. El jove, va assenyalar amb el dit al lluny i solament va dir: „Aquí!”

Tal com els havia explicat la velleta, van començar a agafar la fusta que les ones retornaven a la riba. Van lligar les fustes amb velles cintes fins a aconseguir una gran superfície semblant a una bassa. Lligant els draps de colors van fer una vela i el vent càlid del desert els va empènyer mar endins. De nit, bevien la rosada que s'impregnava a la vela i de dia menjaven el peix que pescaven amb uns pals llargs. No sabien quant temps portaven navegant.

Un dia, molt primerenc al matí, quan els altres nens encara dormien, el jove va cridar molt content: „Aquí!” Els nens es van despertar i no es podien creure el que veien, ja que davant ells, tot era verd. Es van apropar i van arribar a una platja plena de nens jugant, que curiosos van anar cap a la bassa i la van arrossegar fins a la riba.

Tots els nens es van trobar cara a cara observant-se sorpresos. Els nens del sol no entenien que els nens del país verd tinguessin el pèl tan blanc i els ulls tan verds com els prats , i els altres nens observaven sorpresos la pell com el vellut dels nens del desert.

Tots parlaven confusament. Cadascun preguntava una cosa diferent, però no entenien gens. Es tocaven la pell i el pèl entre ells, fins que es van agafar de la mà i van començar a jugar tots junts.

Al fosquejar, els nens del sol tenien molt de fred. Els seus nous amics els van portar al seu poble. En apropar-se al poble, els nens del desert es van sorprendre de les cases amb teulades punxegudes, dels quals sortia fum sense parar. Una vegada allà van veure les estufes, que no s'encenien per cuinar, sinó per escalfar les cases. Feia molt de fred i bufava un vent gelat.

L'endemà, abans de sortir de les cases per anar a jugar, els nens de pèl blanc els van donar als seus amics jerseis grossos, jaquetes gruixudes i sabates folrades perquè no passessin de fred. Llavors es van anar a jugar a la platja i mentre, els habitants del poble es demanaven d'on vindrien aquests nens d'aspecte tan diferent.

Els nens del sol, miraven bocabadats l'aigua que allà queia del cel i la quantitat de fonts, rierols i llacs, plens d'aigua fins a les vores. Se sentien molt feliços, però tot el temps enyoraven a la seva gent. Llavors el més petit dels nens del sol, va dibuixar una enorme gota d'aigua a la sorra. Va assenyalar amb el seu ditet cap al mar i va dir: „Aquí!”

Això ho havia vist el vell avi del poble. Va reunir tots els habitants i els va parlar: „Els nens del sol vénen d'un país molt llunyà, situat a l'altre costat del mar. Allà sempre brilla el sol i fa molta calor. Ara, al poble d'on vénen els nens, no hi ha gens d'aigua.” Llavors es va anar a la seva petita casa. Igual que l'anciana, va tornar a sortir al cap de molta estona amb un gran llibre.

Amb veu fràgil va parlar a poc a poc: „Solament els nostres nens, els més ràpids del poble, poden ajudar als nens del sol.“ Va explicar amb exactitud, la qual cosa calia fer.

Els habitants del poble escoltaven sorpresos, i així, aquests nens van córrer també com una competició. Tots els habitants del poble juntament amb els nens, van construir belles barques amb veles de colors. En elles navegarien els nens més ràpids amb els nens del sol. Una nit, quan les barques estaven llestes, es van pujar junts a les barques de colors i es van fer a la mar.

Portaven suficient menjar i molta aigua a bord. Després d'una llarga travessia, per fi, van arribar a la terra on vivien els nens del sol. En la riba estaven els vells i fidels camells esperant pacientment als nens. Els amics van carregar els camells amb les provisions i van cavalcar junts fins al seu poble.

Els habitants del poble estaven febles i entretant gairebé morts de set. Els nens van descarregar les provisions i molta aigua dels camells. L'aigua, en transportar-la es vessava i allà on una gota d'aigua tocava la terra, creixien, per a sorpresa dels habitants del poble, flors i herba. De sobte el nen més petit es va ensopegar amb els cabells blancs. De la impressió, li va caure el càntir i tota l'aigua es va escampar en la sorra davant els seus ulls.

Com per un miracle, en aquell mateix lloc va aparèixer una petita font.

La gent es va alegrar de tornar a tenir aigua. A poc a poc els nens anaven tirant càntirs d'aigua a cada font i així tornaven a omplir-se més i més totes les fonts de deliciosa aigua.

El mag malvat, des de l'alt del turó va veure tot això i va planejar una nova venjança. Amb veu amenaçadora va cridar a través de la nit del desert: „Aniquilaré a tots els homes i els llevaré l'aigua per sempre“.

Un dels nens que encara no dormia, va escoltar l'amenaça del mag malvat i ràpidament va despertar als altres nens. Aquesta mateixa nit van fer junts un pla. Van reaccionar ràpid i abans que sortís el sol deixaren les seves cabanyes. Per protegir les fonts, tots es van ficar al llit sobre els forats dels quals rajava l'aigua i es van tapar amb la roba d'abric que els havien donat els nens de pèl blanc.

Quan el mag malvat va pujar al turó, li va sorprendre una mica veure molts monticles petits en el desert que mai hi havia vist abans. Però amb prou feines li va donar importància, ja que l'única cosa que tenia en el cap era la seva venjança. Llavors va aspirar de nou l'aire calent del desert i va bufar el seu alè calent sobre el vast país. La por i el terror es va estendre entre les persones i els animals. Tan sols els nens romanien inerts sobre la sorra protegint les fonts.

Quan el vendaval va cessar, els nens es van aixecar de les fonts. La gent es va sorprendre de la valentia dels nens. Ho van celebrar ballant d'alegria al voltant de les fonts i dels nens. Ho havien aconseguit, ja que no s'havia assecat ni una sola font. Quan el mag malvat va veure això, es va anar posant de cada vegada més furiós. Amb la cara blava de còlera, va contenir la respiració i va començar a inflar-se moltíssim. De manera que ell mateix semblava una gota d'aigua geganta. Allà estava, a la part alta del turó, cada vegada més enfadat, fins que al final va rebentar amb el baluern d'un tro.

En aquest moment van començar a caure centenars de milers de petites gotes d'aigua en el desert i van aparèixer moltes petites fonts i fins a diminuts rierols.

I així va ser, com els nens valents dels dos països llunyans van salvar l'aigua i la vida en el desert.

ESTIMATS NINS I NINES,

En el conte de fades „La gota d'aigua“ els nins valents dels dos països llunyans van salvar l'aigua i la vida en el desert.

Vosaltres heu participat avui
16. 10. 2010 a la cursa
UNICEF KIDS RUN per a una bona causa.
Aigua per a Níger - Cada gota compta!

M'agradaria donar-vos les gràcies
Nina Märchenfee

Participació: Jahnke Silvia (edició)
Thomas Lagemann (disseny)
Beatriz Cárcamo (il·lustracions)

www.kindermaerchen.org